

Η ΑΜΑΡΤΙΑ ΤΟΥ ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

— Βρέ παιδιά ! Θὰ σὰς 'πῶ καὶ ἐγὼ τὴν ἀμαρτία μου. Τί τὸ θέλετε ἱερωμένος εἶμαι, μὰ ἔξω ἀπὸ τὸ σχῆμα εἶμαι ἄνθρωπος. Καὶ ὁ ἄνθρωπος μὴ λησμονεῖτε πάντα, πῶς εἶνε φτειασμένος ἀπὸ χῶμα.

Καὶ ὁ ἡγούμενος, ποῦ ἐπὶ δύο τῶρα ὥρας μᾶς ἤκουε νὰ τοῦ ρίχνουμε 'ς τὴ μέση παλαιαῖς ἱστορίαις γιὰ δόλωμα καὶ νὰ τὸν προκαλοῦμε μὲ τὴν ἀθυροστομία μας, ἔχαμογέλασε καὶ ἔρριψεν εἰς ὄλους μας πονηρὴ ματιά.

— Ὅταν μᾶς διέλυσαν τὸ μοναστήρι, ἐπανεῖλαβε, κατέβηκα κάτω 'ς τὴ χώρα. Ἐδῶ 'ψηλὰ 'ς τὸ μοναστήρι ὄλα τὰ λησμονεῖ κανεῖς. Τὸ μάτι τοῦ Θεοῦ σὲ βλέπει ἀπὸ παντοῦ, καὶ ἡ μοναξιά σβύνει τὰ πάθη καὶ τὴς ἐπιθυμίας. Νά, γιὰ τὸ ἅγιος Ἀντώνης εἰμπόρεσε νὰ βαστάξῃ 'ς ὄλους τοὺς πειρασμοὺς τοῦ Διαβόλου.

Μὰ 'ς τὴ χώρα τὸ πρᾶμμα ἀλλάζει. Τὸ σῶμα, ὅ,τι καὶ νὰ 'πῆς, ἐπαναστατεῖ ἐναντίον τῆς ψυχῆς. Ἀπὸ μικρὸ παιδὶ ἱερωμένος δὲν ἐγνώρισα τί θὰ εἰπῆ γυναῖκα καὶ ἂν ἤξευρα ἀπὸ τὴν Ἀγία Γραφή πῶς ἡ Εὐὰ ἔδωσε τὸ μῆλο 'ς τὸν Ἀδάμ, τί λογῆς ἦτον αὐτὸ τὸ μῆλο ποτέ μου δὲν ἔμαθα.

Ὁ Ζάνος ὁ γιατρὸς ἦτανε παλῆός μου φίλος. Πολλαῖς φοραῖς ἦλθε μὲ τ' ἄλογό του 'ς τὸ μοναστήρι γιὰ τὸν πάτερ-Συμεών, ποῦ ὑπέφερε ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια ἀπ' τὸ σκότι του, καὶ γιὰ τὸν πάτερ-Σεραφεῖμ, ποῦ εἶχε ἐν' ἀπόστημα 'ς τὸ γόνατο. Καὶ ὅταν πειὰ μᾶς διέλυσαν τὸ μοναστήρι καὶ κατέβηκα 'ς τὴ χώρα, ὁ γιατρὸς ποῦ ἦτανε φιλότιμος ἄνθρωπος ἤθελε νὰ μὲ περιποιηθῇ.

— Ἀγιε ἡγούμενε, μοῦ εἶπε, τὸ σπίτι μου νὰ τὸ θεωρῆς δικό σου σπίτι.

Καὶ ἦτανε νειόπαντρος ἀκόμη ὁ γιατρὸς. Καθὼς μοῦ ἔλε-

γεν ὁ ἴδιος, δὲν ἔκαμε καλὰ ποῦ παντρεύτηκε σὲ τέτοια ἡλικία—ἦτανε καμμιά πενηνταριά ἐτῶν.— Ἄλλὰ τί νὰ κάμη. Καμμιά φορά δὲν ἀφίνουν καὶ οἱ συγγενεῖς. Ἀπὸ ἐδῶ, ἀπὸ ἐκεῖ, τὸν κατάφεραν τὸν καλὸ σου τὸ Ζάνο κ' ἐπῆρε τὴν κόρη τοῦ παρέδρου. Μιά γυναϊκάρρα ἕως ἐκεῖ πάνω, διπλῆ ἀπ' αὐτόν, ὡς εἴκοσι πέντε ἐτῶν. Τὰ μάγουλά της ἔσταζαν αἷμα. Μὰ ἦτανε, καθὼς μοῦ ἔλεγε, πολὺ ἐνθουσιασμένος μὲ τὴν παντρεία αὐτή. Νοικοκυρὰ ὅσο πέρνει, φρόνιμη, ἀξιαγάπητη γυναῖκα. Ὅταν ἔλεγε τὸ ὄνομά της, τὸ στόμα του κολούσε μέλι. Σὲ κάθε περίστασι εὔρισκε τρόπο νὰ μοῦ ὀμιλῆ γιὰ τὴ γυναῖκά του.

— Ἔτσι, μοῦ ἔλεγε, μάλιστα, τὸν ἐννοῶ τὸ γάμο. Ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ ἐπαντρεύτηκα τὸ σπίτι μου ἔγεινε παράδεισος. Κρῖμα μόνο ποῦ δὲν μοῦ μένει πολὺς καιρὸς νὰ τὸν χαρῶ. Ἐπρεπε νὰ ἤμουνα εἴκοσι χρόνια νεώτερος. Νὰ ἔλθης νὰ τὴν γνωρίσης καὶ θὰ μὲ δικαιώσης.

Κ' ἐπῆγα χρονιάρικη μέρα νὰ τοὺς χαιρετίσω.

— Καλῶς τὸν πάτερ— Ἀμβρόσιο, μοῦ εἶπεν ὁ γιατρός. Νὰ σοῦ συστήσω τὴ γυναῖκά μου.

— Ζωή, ὁ ἡγούμενος τοῦ Σαγματᾶ. Φίλος μου στενός. Ἐχουμε κάμει γλέντια καὶ γλέντια μαζύ του ἐκεῖ ἐπάνω ἔς τὸ μοναστήρι. Τὸν βλέπεις τόσῳ νέο; Καὶ ὁμως ἐγήρασε ἔς τὴν καλογηρικὴ. Ἀπὸ μικρὸ παιδὶ ἐφόρεσε τὸ ράσο...

Δὲν ἤκουσα τί ἄλλο εἶπεν ὁ γιατρός. Πιστεύω ὁμως πῶς δὲν ἤκουσε καὶ αὐτή. Εἰς ἓνα βλέμμα της—θὰ σᾶς τὸ πῶ ξάστερα βρὲ παιδιὰ—μὲ εἶχε κυριεύσει ὁ πειρασμός. Ξανθὴ ἦτανε, μελαγχροινὴ, δὲν ἔμπορεσα καλὰ-καλὰ νὰ ἰδῶ. Τὸ πῦρ τῆς κολάσεως ἐσπινθηροβόλουσε ἔς τὰ μάτια της. Καὶ δὲν τολμοῦσα νὰ σηκώσω τὰ δικά μου. Μὰ ἀπὸ τὸ ἓνα βλέμμα της ἐκεῖνο ἐννοιωθα πῶς ἡ Ζωὴ τοῦ γιατροῦ ἦταν ζωὴ καὶ θάνατος μαζύ.

Καὶ ἐμιλοῦσα ἔτσι πειὰ ἴσάν μηχανή. Καὶ ὅση ὦρα ἔμεινα μαζύ τους μοῦ ἤρχετο ἔς τὰ χεῖλη καὶ ἔς τὸ νοῦ ἡ προσευχή.

— Ὑπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ. Θὰ μὲ κολάσῃ ὁ γιατρός.

Κ' ἐκεῖ ποῦ κίνησα τέλος νὰ φύγω γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπ' τὸν πειρασμό, μ' ἐκράτησε ἔς τὴν πόρτα ὁ κύρ-Ζάνος.

— Ἄν θέλῃς, πάτερ Ἀμβρόσιε, ἔλα νὰ περάσουμε μαζί
τὸ βράδυ.

Ἐγύρισα νὰ πῶ τὸ ὄχι, ἀλλὰ ἀντίκρουσα τὰ μάτια τῆς
Ζωῆς....

Καὶ ἡ πρόσκλησις μ' ἐκρατοῦσε ὅλην τὴν ἡμέραν σὲ ψυ-
χικὴ ταραχὴ. Μία ἀθῶα πρόσκλησις ὅταν τί κακὸ εἰμποροῦσε
νὰ ἔχῃ; Καὶ ὅμως ἤθελα καὶ δὲν ἤθελα νὰ πάω. Καὶ ἡ γυ-
ναῖκα τοῦ γιατροῦ μοῦ ἤρχετο ἔς τὸ νοῦ, καὶ ἔβλεπα ἔς τὰ
μάτια τῆς ζωγραφιστῆ τὴν ἁμαρτία. Μὰ ἐκεῖ ποῦ ἔλεγα ποῦ
δὲν πάω, μιὰ ἄλλη φωνὴ ἔλεγε μέσα μου:

— Ψέματα λές. Θὰ πᾶς.

Ἦτανε μιὰ βραδεῖά, καλὴ ὥρα ὅταν αὐτὴ. Εἶχαν ἀσπρίσει
τὰ βουνὰ καὶ ὁ βορρῆς ἐστροβίλιζε τὸ χιόνι κάτω ἔς τοὺς
δρόμους ὅταν μπαμπάκι. Μὲ δυὸ λόγια μιὰ βραδυὰ ποῦ ἔκανε
γιὰ τζάκι, γιὰ κουβέντα καὶ γιὰ συντροφιά.

Ὅταν ἐπῆγα ἔς τοῦ γιατροῦ, τοὺς ἡῦρα καὶ τοὺς δυὸ νὰ
κάθονται σιμὰ-σιμὰ καὶ νὰ γλυκακουβεντιάζουν. Τὸ τζά-
κι ἐσκόρπιζε τὴν λάμψη καὶ τὴν ζεστασιά του ἔς τὴν μικρὴ
τὴν καμαρούλα τους, καὶ ἐκείνη τὴν εὐμορφιά καὶ τὰ γέ-
λοια τῆς.

Καὶ ἦταν μιὰ γυναῖκα. — ὁ Θεὸς νὰ με συγχωράει, — τώρα
τὴν ἔβλεπα καλὰ, ποῦ εἰμποροῦσε καὶ τὸν ἅγιο Ἀντώνη νὰ
κολάσῃ.

Τὰ μάγουλά τῆς ἦσαν κατακόκκινα ἀπὸ τὴ φωτιά καὶ τὰ
μάτια τῆς τὰ μαῦρα ἐσκορποῦσαν λάμψη περισσότερη ἀπὸ τὴ
λάμψη τῆς φωτιᾶς.

Καὶ ἐκαθότανε κουλουριασμένη ὅταν μιὰ γάτα ἀπάνω ἔς
τὸ σοφᾶ καὶ ἄφινε τὸ ὄλον τῆς νὰ μιλιῇ καὶ νὰ σοῦ λέῃ... ὅ,τι
δὲν ἔλεγε τὸ στόμα τῆς.

Σ τοῦ φίλου μου τοῦ Ζάνου τὸ πρόσωπο ἐφαινότανε ζω-
γραφιστῆ ἢ εὐτυχία, καὶ μοῦ ἔρριξε τὴν ὥρα ποῦ ἐμβῆκα μιὰ
ματιὰ ὅταν νὰ μοῦ ἔλεγε :

— Δὲν ἔχω δίκαιον ποῦ εἶμαι εὐχαριστημένος ;

Ἦπιαμε δύο-τρία ποτηράκια μαῦρο κρασί καὶ ἀρχίσαμε νὰ
τὰ λέμε μὲ τὸ Ζάνο. Καὶ μὲ τὴν ὁμιλία ἤρχισα νὰ ξεχνῶ τὸν
πειρασμό, ὅταν ἔξαφνα κτυπᾶ ἡ πόρτα βιαστικά.

Ἐζητοῦσαν τὸ γιατρὸ γιὰ ποῦ κύρ-Μανώλη τὸ ἄρρωστο

παιδί, ἐκεῖ κοντὰ ἔς τὴ γειτονιά. Ἦτανε ἀνάγκη. Ἐπρεπε νὰ πάη ὁ γιατρός.

Καὶ ὁ φίλος μου ὁ Ζάνος ἐτοιμάσθηκε, ἐν ᾧ συγχρόνως ἐτοιμαζόμενα κ' ἐγὼ νὰ φύγω.

Ὅχι, μοῦ εἶπε, πάτερ—Ἀμβρόσιε, μὴ φύγῃς. Μεῖνε νὰ κάμῃς τῆς Ζωῆς μου συντροφιά καὶ ὡς ποῦ νὰ γίνη ὁ καφὲς ἔφθασα.

Ἐρριξα μιὰ ματιὰ εἰς τὸ γιατρὸ καὶ μιὰ ματιὰ εἰς τὴ Ζωή. Καὶ πάλι δὲν εἰμπόρεσα νὰ εἰπῶ τὸ ὄχι. Κ' ἐν ᾧ τὸν ἔξεπρόβαλε ἐκείνη ὡς τὴν πόρτα, μοῦ ἤρχετο νὰ κάμω τὸ σταυρό μου καὶ εἶπα πάλι μοναχός μου:—Ἦπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ.

Πρώτη φορὰ εἰς τὴν ζωὴν μου ἔμεινα μόνος μὲ γυναῖκα. Καὶ ἡ καρδιά μου ἐκτυποῦσε δυνατὰ, καὶ εἶχα μιὰ ἀνησυχία σὰν νὰ εὐρ:σχόμην πρὸ τοῦ Σατανᾶ.

Ἡ γιατρίνα ἔρριξε δυὸ κούτσουρα ἀκόμη ἔς τὴ φωτιά καὶ ἤρθε κ' ἐκάθισε σιμά μου ἔς τὸν σοφᾶ. Ἐλύγισε σὰν νὰ ἐκρῶνε πολὺ, ὅπως προηγήθη, τὸ σῶμα καὶ ἐμαζεύθη σταυροπόδι, ἐν ᾧ μιὰ ἄκρη τοῦ φουστανιοῦ τῆς ἄφησε νὰ φανῆ γιὰ μιὰ στιγμή ἡ κόκκινή τῆς ἢ κάλτσα!

Καὶ σὰν νὰ μὴν εἶχε τακτοποιηθῆ καλά, ἔπειτα ἀπὸ ἄλλο ἐμαζεύτηκε ἀκόμη ἔς τὸ σοφᾶ καὶ ἐκλινε κατὰ τὸ μέρος μου τὸ σῶμα καὶ ἔμεινε σιωπηλή.

Τώρα ἐννοιωθα τὴν πυράδα τοῦ προσώπου τῆς σιμά μου καὶ τὴν θερμὴ τῆς τὴν ἀναπνοή.

Καὶ δὲν τολμοῦσα νὰ σηκώσω τὸ κεφάλι.

Ἡ καρδιά μου ἐκτυποῦσε σὰν μηχανὴ τοῦ βαποριοῦ, μὰ ἤκουα καὶ τὴ δική τῆς νὰ κτυπά.

Ἐναν καιρὸ ἐννοιωσα τὰ μυρωμένα τῆς μαλλιά νὰ φαύου-νε τὸ πρόσωπό μου. Ἄλλὰ . . .

Τὴν ἴδια ἐκείνη τὴ στιγμή βρεθήκαμε κ' οἱ δύο τρομαγμένοι ἔς τὸ ποδάρι.

Εἶχε γυρίσει ὁ γιατρός!

Καὶ ἡ γιατρίνα χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε ἓνα λεπτὸ κρύβοντας τὴν ταραχὴ τῆς ἔτρεξε μὲ νάζι εἰς τὸ Ζάνο.

—Ἄχ! Ζάνε μου, πουλί μου, μὴν ἐκρῶσες ποῦ βγήκες:

Καὶ μόνο ποῦ δὲν ἄνοιξε ἔμπροστά μου τὴν ἀγκάλη ἢ ὑποκρίτρια.

Καὶ ὁ Ζάνος, ποῦ ἔς τὸ κοπλιμέντο τῆς αὐτὸ ἐπετοῦσεν ἀπ' τὴ χαρά του, μ' ἐκύτταξε γελῶντας καὶ μοῦ εἶπε ἄλλη μιὰ φορά :

— Βλέπεις ; Δὲν ἔχω δίκαιο νὰ εἶμαι εὐχαριστημένος !!

Αὐτὴ εἶνε ὅλη ἡ ἁμαρτία μου παιδιά, εἶπεν ἐν τέλει ὁ ἠγούμενος.

Καὶ ἐπειδὴ ἐγελοῦσε μὲ πονηράδα ὅλη ἡ συντροφιά, ὁ ἠγούμενος ἠθέλησε νὰ μᾶς προλάβῃ.

— Μὴ γελαῖτε. Ἔως ἐδῶ μονάχα κι' ὄχι πάρα πέρα. Τὸ μῆλο τῆς Εὐας τὸ συχάθηκα ἀπὸ τότε μὲ τὴν ὑποκρισία τῆς προτοῦ τὸ φάγω. Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἐχάναμε τὸν Παράδεισο, ἂν ὁ Ἀδάμ, ἐγνώριζε τὸ φεῖδι προτοῦ γνωρίσῃ τὴ γυναῖκά του.

Ἀθῆναι, Ἰούνιος 1898.

ΑΝΤ. ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ ἀγάπη τοῦ ἀνεψιοῦ.

— Τί νέα κὺρ Γιάγκο ; Κάτι σὲ βλέπω στενοχωρημένο . . . Πῶς πάει ὁ καυμένος ὁ θεῖός σου ; . . . Εἶνε σὲ κίνδυνον πάντοτε ;

Καὶ ὁ Γιάγκος ἐν ἀφαιρέσει :

— Ἀλλοίμονον, μπάριπα Θωμᾶ ! . . . Τώρα εἶνε ποῦ εἶνε βαρέως . . . ὕγιης !